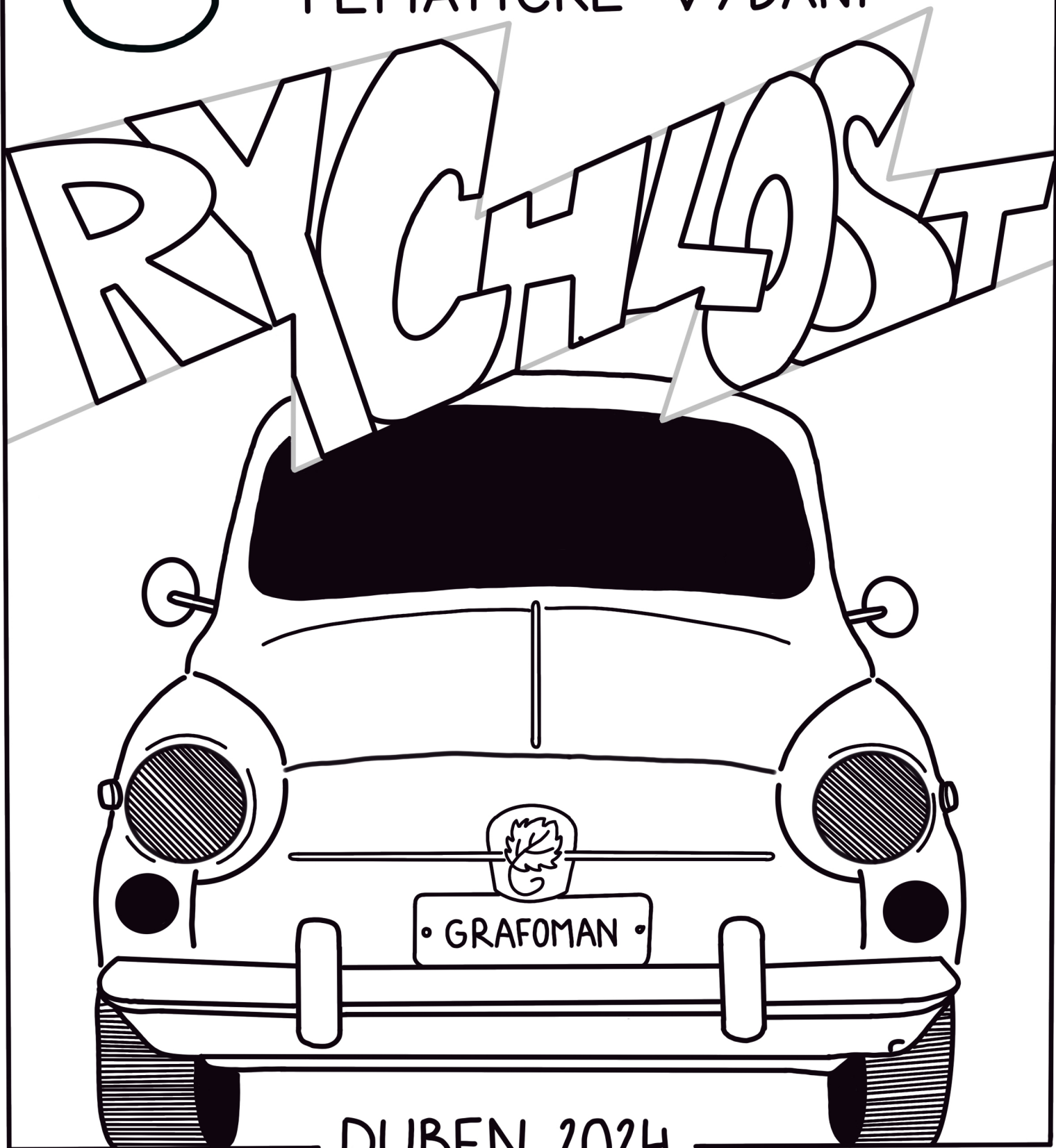

grafoman

TÉMATICKÉ VYDÁNÍ

DUBEN 2024

EDITORIAL

DUBEN 2024

Jaké je asi nejlepší synonymum pro slovo rychlost? Grafoman by asi nebyl odpovídkou, která by Vás na tuto otázku napadla jako první, vždyť i kalkulačku použijete v hodině češtiny častěji, než se nám podaří vytvořit tištěné vydání. Přesto jsme v tomto školním roce doběhli do pomyslného cíle jednoho závodu, a dokonce stáli na stupních vítězů. Dosáhli jsme 3. místa v celostátním kole Časopisu roku v kategorii webových stránek. Možná právě při jízdě 130 km/h na dálnici směr Brno, kde se vyhlášení soutěže konalo, mi poprvé přišlo na mysl téma Rychlost.

V dnešní době může být někdy velmi těžké zpomalit, nebo snad úplně zastavit. Vše se stále zrychluje, všude kolem nás se neustále šíří nové informace jako nezastavitelná vlna. Právě proto Vám přinášíme nové tištěné vydání, u kterého se můžete na chvíli zastavit. Zabalit se do deky, dát si teplý čaj a přečíst si článek, nechat se inspirovat poezií nebo si vyluštit křížovku.

Teď už bych si jen dovolila Vám za sebe naposledy popřát krásné počtení, protože jak jste si mohli již všimnout, v čele Grafo-mana už nějakou chvíli nestojím já, a proto v pěkné řádce budoucích vydání bude přát krásné počtení Míša Mayerová, naše nová šéfredaktorka. Nová všemi milovaná krutovládkyně naší malé (ne)absolutistické monarchie, jejímž svatým právem je nejpohodlnější židle v knihovně!

Sabina Strbačková, *bývalá šéfredaktorka*

Sluníčko, vřelý úsměv a pihy, to mnoho lidí napadne, když se řekne Míša! A odtud taky nově jmenovaná šéfredaktorka našeho školního časáku. Party lidí s velkým talentem a s uměním napsat nejen krásný článek, básničku, složit grafogami, vytvořit ilustraci, ale i uspořádat menší akci, pomoci, kde je potřeba nebo pobavit a udělat ze smutného dne veselejší.

Jsem Míša a nejsem nikdo jiný než právě jedna z vás, studentka, snilek a holčička mající velké sny a cíl pomáhat lidem. Vůně květin, moji přátelé a upřímné objetí. Jsem Míša a nestala jsem se členem Grafo-mana jenom kvůli možnosti psaní článků. Chci pomáhat a dělat lidem radost. Krom mých papírových myšlenek nebo občasných skic se tak budu snažit jednou za čas udělat i nějakou menší akci nebo setkání, kde naši redakci budete moct vidat. Jsem Míša, milovnice táboráků, protančovýchbot, západů slunce a černého humoru.

Jestli Vám pouze přečtení našeho časopisu nestačí a chtěli byste se zapojit, přijďte na naši schůzku a přidejte se k nám! Už teď se těšíme na každého nového člena.

Michaela Mayerová, *šéfredaktorka*

EDITORIAL

RYCHLOST

MAGAZÍN GRAFOMAN

- 4 CESTOVÁNÍ ČASEM** TOMÁŠ VLASTNÍK
- 6 RUBIKOVA KOSTKA** VERONIKA TÁBOROVÁ
- 7 KAM SE PODĚLO LEPORELO** MICHAELA MAYEROVÁ
- 9 RYCHLOST ŠERMU** EDGAR HRONEK
- 10 ZE ŽIVOTA CHRTA** ONDŘEJ AUGUSTIN
- 11 TEMPO ČASU** FILIP SADÍLEK
- 12 POHLED SPORTOVCE NA RYCHLOST** ŠIMON CHALUPECKÝ
- 14 MEDITACE** ELEN KREJČOVÁ
- 17 NEJRYCHLEJŠÍ VOZIDLA** ROZÁLIE ZVRŠKOVCOVÁ
- 19 SOKOL, PIRÁT NEBES** KAROLÍNA ČEJDÍKOVÁ
- 20 PARADOX** SIMONA SMRŽOVÁ
- 22 JAK RYCHLE UBÍHÁ ČAS** KAROLÍNA BAŤKOVÁ

CESTOVÁNÍ ČASEM

TOMÁŠ VLASTNÍK

Všichni známe sci-fi filmy plné fantastických cest zpátky v čase. Už Karel Zeman vytvořil úžasný příběh party kluků cestujících za dinosaury. Také všemi známý film „Návrat do budoucnosti“ se stal megahitem. Sledování těchto snímků nás přivádí k otázce, kterou si snad každý z nás někdy položil: Je cestování časem možné?

Vědecké teorie

Už ve 20. letech 20. století popsal světoznámý fyzik Albert Einstein svou teorii o cestování do budoucnosti pomocí Speciální teorie relativity. Jak to vlastně celé funguje?

Speciální teorie relativity popisuje 2 postuláty (= předpoklady, které jsou brány jako pravdivé): 1. postulát nám říká, že neexistuje těleso, co se nepohybuje (záleží totiž na pozorovateli). Nás však zajímá spíše 2. postulát. Ten říká, že rychlost světla ve vakuu je za všech okolností stejná. Na základě tohoto zjištění Einstein přišel s teorií, že pokud rychlost jakéhokoli tělesa přiblížíme rychlosti světla, čas se pro tento objekt zpomalí, tudíž vlastně těleso cestuje do budoucnosti.

Einstein tvrdil, že cestování do minulosti je nemožné, avšak někteří fyzici jsou přesvědčeni, že poupravením jeho rovnic by se přesouvání do jiných období mohlo stát uskutečnitelným. Jedním ze způsobů, jak toho dosáhnout, je uzavření světočáry.

Světočára je množina bodů (tzv. událostí) v jakémkoli časovém okamžiku. Ukazuje postavení dané události vůči celkovému pásmu času (např. dějinám lidstva). Pokud bychom světočáru uzavřeli, vytvořili bychom časovou smyčku, což je zjednodušený princip fungování času v černé díře, v níž je časoprostor různě zakřiven.

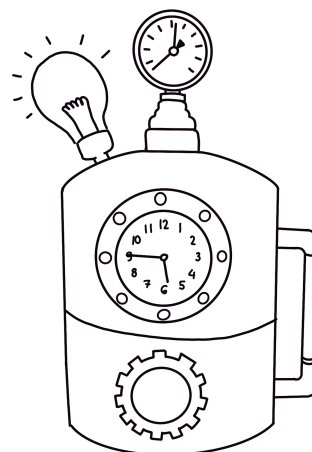
Pokud bychom ale doopravdy dokázali přijít na způsob cestování časem, museli

bychom se potýkat ještě s jedním problémem: časovými paradoxy.

Časové paradoxy

Pojďme teď na chvíli opustit fyziku a podívat se na jeden z hlavních problémů cestování do minulosti.

Určitě jste již někdy slyšeli o známém paradoxu, při kterém odcestuji do minulosti, zabiju svého předka a tím pádem jsem se nikdy nenarodil. Tento jev se nazývá „paradox zabít předka“ a jeho princip lze pozorovat u všech paradoxů.

Základním principem časového paradoxu je totiž zrušení akce reakcí. Nemusí se však jednat o něco tak velkého jako vražda. Stačí i maličkost jako například pokácení stromu, nebo dokonce nadechnutí se.

Co se týče malých změn v minulosti, teoretici se v názorech rozcházejí. Jedna skupina tvrdí, že díky určité setrvačnosti času se nic nezmění, jejich oponenti ale popisují, že i tato malá změna může vyvolat velký, ba i osudový zvrat v budoucnosti (tzv. efekt motýlích křídel). Podle jiných vědců ale natrvalo změnit minulost nelze, protože při

každé cestě v čase vzniká tzv. paralelní vesmír.

Kde je pravda, se asi v blízké budoucnosti nedovíme, i tak se ale najde několik případů, kdy lidé vyprávěli o své zkušenosti s putováním časem...

Cestovatelé v čase

V poslední době se na sociálních sítích roztrhl pytel s lidmi, kteří tvrdí, že přicestovali z budoucnosti, a díky tomu nás mohou zásobovat drastickými, až katastrofálními zprávami o blízké budoucnosti. Například jistý muž na platformě TikTok tvrdil, že 23. 3. 2023 bude mimozemským cestovatelem odvezeno ze Země spousta lidí na neznámou planetu. Dnes už víme, že šlo pouze o hoax, kterým se pravděpodobně daný uživatel snažil získat sledovanost a popularitu, a takhle to chodí ve většině případů. Najdou se ale i lidé, u kterých se můžeme zamyslet, zda přece jen nemohou vyprávět pravdivý příběh.

V roce 1950 byl v New Yorku sražen na silnici neznámý muž. Ze začátku to vypadalo jako poměrně běžná nehoda, ale po důkladnějším prozkoumání daného případu zůstali vyšetřovatelé zmateni jako nikdy předtím. Muž se na silnici údajně zjevil zčistajasna jako duch, ale to na tom není to nejpodivnější. Daný člověk měl na sobě oblečení z 19. století a našlo se u něj i několik věcí ze stejného období. Když se ho policie zeptala na jméno, odpověděl, že se jmenuje Rudolf Fnetz. Při důkladnějším bádání

v archivu policie zjistila, že muž se stejným jménem se pohřešuje už od roku 1876. Doteď není případ zcela objasněn.

Jedná se o pravděpodobně nejznámější případ údajného cestovatele v čase, který byl inspirací např. pro spisovatele Jacka Finneyho, který o něm napsal povídku s názvem „I'm scared“. V USA se také příběh stal známou městskou legendou (jako je v ČR např. příběh o černé sanitce).

V Japonsku zase koncem července 1945 přišel varovat neznámý muž městský úřad v Hirošimě před blížící se katastrofou, která se má stát někdy v prosinci. Samozřejmě na něj nikdo nebral ohled, ale 6. 8. 1945 se jeho předpověď vyplnila, když byla na Hirošimu svržena atomová bomba. Daná katastrofa však přišla o 4 měsíce dříve. Doteď se neví, jestli byl muž záhadným cestovatelem v čase, nebo měl jen špehy v americké armádě.

Závěrem

V současné době nemůžeme tušit, jestli je cestování časem doopravdy možné. Otázkou je, zda se to vůbec někdy dozvíme. S jistotou ale můžeme říct, že se přemýšlení o cestování v čase stalo fenoménem, díky kterému máme spoustu úžasných filmů a příběhů.

Teď už nezbývá nic jiného než počkat na to, co nám budoucnost přinese. Pokud tedy něco jako budoucnost vlastně existuje...

RUBIKOVA KOSTKA

VERONIKA TÁBOROVÁ

Skládání Rubikovy kostky není tak těžké, jak se na první pohled může zdát. Už v 5. třídě mě moje sestra naučila skládat první dvě řady u základní kostky 3x3x3. Poslední, třetí řadu mě naučil v 9. třídě kamarád mojí sestry.

Ani jeden z nich neuměl skládat kostku pomalu, nedokázali mi to ukázat pěkně krok za krokem. Proto bylo těžké zjistit, jak udělat který algoritmus. Teď už to je přes rok, co jsem poskládala svou první kostku, a za tu dobu jsem se naučila skládat asi 15 druhů kostek.

Skládání je jen o cviku. Skvěle se u toho zabavíte a navíc si rozvíjíte paměť, logické myšlení a soustředění. Hlavolam měl původně sloužit jako pomůcka při cvičení trojrozměrné představivosti na vysoké škole.

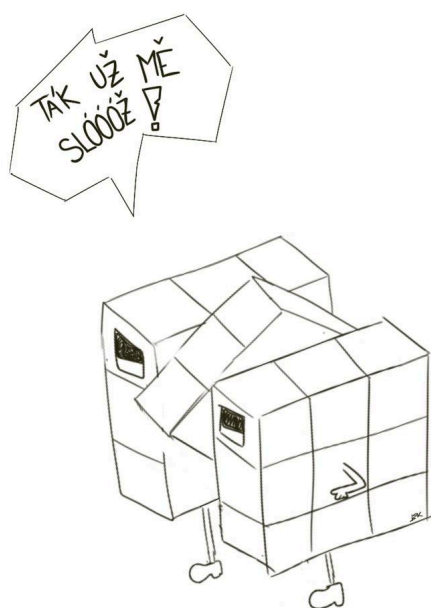
Rubik požádal o patent na tento geniální vynález 30. 1. 1975. Kostce se nejdříve říkalo kouzelná a až v roce 1980 dostala přívlastek Rubikova. Je sestavena z barevných čtverců a otáčí se kolem tří os. Díky tomu je možné dosáhnout přesně 43 252 003 274 489 856 000 kombinací.

„Moc mě těší, že si kostka nachází stále nové fanoušky a takříkajíc nestárne. Mladá generace z ní má stejnou radost jako generace jejich dědů,“ nechal se slyšet autor světově známého hlavolamu. Přiznává, že když se snažil své dílo poprvé složit, trvalo mu to měsíc.

Na otázku, zda nepřipravuje další geniální hlavolam, odpověděl, že to není jeho cílem. „Podívejte se: kdo jednou získá titul mistra světa, zůstává mistrem světa, i když v příštím roce získá titul někdo jiný,“ dodal.

První oficiální mistrovství světa ve skládání kostky se konalo roku 1982 v Budapešti. Vítěz ji tehdy složil za 22,95 vteřiny.

Rekord ve skládání Rubikovy kostky drží Max Park, Američan s korejskými kořeny, který se potýká s autismem. Řešení tohoto hlavolamu je součástí jeho terapie. Jeho čas je neuvěřitelných 3,13 s. Zdá se, že ho v blízké době nikdo neporazí.

KAM SE PODĚLO LEPORELO?

MICHAELA MAYEROVÁ

Je zima, přesto venku svítí slunce a cítíme svěží jarní vánek. Nebylo jaro před chvílí? Zvláštní. Ještě nedávno jsem utíkala po rozpáleném písku vstříc nespoutaným mořským vlnám a vychutnávala si sladké koktejly za teplých letních nocí v baru na dovolené. Ještě nedávno jsem sázela stromy a sbírala ořechy. Minulé jaro jsem se rozhádala se svou dlouholetou nejlepší kamarádkou a to předminulé jsem úspěšně zvládla přijímací zkoušky na gymnázium, které se mi za tak krátkou dobu stalo druhým domovem. Před třemi lety jsem se konečně rozhodla nechat si odrůst ofinu a minulou zimu jsem se poprvé opravdově zamilovala. Jak je možné, že všechno běží tak neskutečně rychle a člověk si to ani neuvědomuje?

Od mala jsem velkou milovnicí čarání si čehokoli. Zmatených, ale jistých si křivek. Pamatuji si, jak jsem ve školce proseděla s mými prvními kamarádkami celé hodiny jen s pastelkami a papíry. Doteď se s holkami vídáme a píšeme si. Dnes už se nepepeme o houpačky vedle pískoviště a nehrajeme si na princezny, ale sedíme v kavárně a strachujeme se z přibližující se plnoletosti a výběru vysokých škol. Rychlost toho všeho vzrůstá až děsivě rychle. Naše životy jsou jedna velká horská dráha.

Když sedím ve škole, často se ptám spolužáků, kdy už budeme končit a společně si říkáme, že to neskutečně pomalu utíká. Zvlášť páteční odpoledne jsou na toto zrádná. Chce se nám domů, chceme si užít svých studentských let a trávit čas s nejbližšími. Ale copak nám to uteče rychleji, když budeme každé dvě minuty koukat na hodinky nebo nadávat na novou látku? Ty dvě minuty už se nám nikdy nevrátí. Sekundy utečou, ani si toho nevšimneme a neřešíme to, dokud je nepostrádáme. Zažívám teď období lásky a za vteřinu se svým klukem bych platila zlatem.

Vždy jsem si přála být už dospělá a moct dělat všechny ty dospělácké věci. Teď bych dala všechno za to, abych mohla vrátit čas a být znovu tím malinkým pořad se smějícím dítětem, co se vzteká, že nebude po obědě spát nebo nepojede na klouzačce jako první. Proč dnešní děti neznají Soptíka a proč Gumídky a Pošťáka Pata střídají animované seriály, kde hlavní postavy jenom pískají? Kam se podělo to leporelo se Sněhurkou a proč už bezostyšně netancuju na veřejnosti za bílého dne? Kam všechno utíká a kam všichni spěchají?

Každý den je stejný. Vstaneme a už spěcháme. Do školy. Do práce. Cvičit. Nakoupit. Postarat se o rodinu. Vyvenčit psa. Každý den stejná rutina a stejný stres. Věděli jste, že až šestina Čechů je často ve stresu a více než polovina z nás ho pocítuje pravidelně? Průměrný věk úmrtí u mužů v České republice je sedmdesát šest let, u žen o šest let více. Jak jste staří vy právě teď a splnili jste si všechny své životní sny? Procestovali jste svět? Našli jste svou pravou lásku? Víte, jak chutná první pusa nebo vítězství ve fotbale? Víte, jaké je vydržet pod vodou déle než minule a vyhrát sázku? Jaké je doslova protancovat boty? Běžte si to zkusit. Splňte si své sny. Běžte se zamilovat a roztancovat okolí. Zkuste to. Nebojte se a snažte si užívat každého malinkého okamžiku, ať už je jakýkoliv.

Troufnu si říct, že každý z nás si aspoň jednou postěžoval nebo to dokonce dělá pravidelně, stejně jako já. Položme si ale otázku, zda k tomu opravdu máme důvod. Za jednu minutu zemře na světě zhruba sto šest lidí. Počet bezdomovců nejen v České republice stále rychleji vzrůstá. Žili bezstarostný a spokojený život, stejně jako třeba právě teď vy, a ve vteřině ztratili úplně všechno. Naopak někdo, komu nikdy ani nebyl předpovídan šťastný život, bojoval tak moc statečně, že dostal všechno, co si zasloužil. Nevzdávejte se.

Proč si stěžujeme a říkáme, že něco není v našich silách? Proč je tak těžké říct, že ve skutečnosti se nám jen nechce nebo nemáme náladu? Místo toho ztrácíme čas vymlouváním nebo něčím, co nás nebaví, ale nesnažíme si práci zpříjemnit. Nebojujeme za to, co opravdu chceme. Chápu, jednodušší je přece říci, že by to dalo moc práce a vzdát to. Snažíme se zapomenout na všechny špatné chvíle, avšak právě ony nám toho kolikrát dají nejvíce. Proč nad věcmi mávneme rukou a řekneme, že zítra bude líp, když dnes je dnes a dnešek už nikdy znovu nebude? Proč nejdeš a neřekneš mu, jak moc ho miluješ a proč čekáš, že se to samo zlepší?

Sedím a píšu. Koukám z okna. Vzpomínám. Snažím se zapamatovat si, jaké je být milován a objímán. Cítit teplo jeho rtů, jeho doteky. Jaké je milovat. Jak je důležité se nevzdávat. Ve sluchátkách mi hraje ABBA a přemýšlím, kam se podělo moje leporelo. To se Sněhurkou. Kde jsou ty roky, kdy si člověk láme hlavu zbytečnostmi a neví, co ho všechno ještě čeká. Další písnička. Madonna. Jak už je to dlouho, co jsem tu písničku slyšela poprvé? Kam ten čas letí a jak už je to dlouho, co jsem nebyla s ním? Jak dlouho ten čas letí a jak moc se, Míšo, měníš? Nejsi jediná. Čas hýbe námi všemi. A je to rychlejší, než si většina z nás dokáže představit.

RYCHLOST ŠERMU

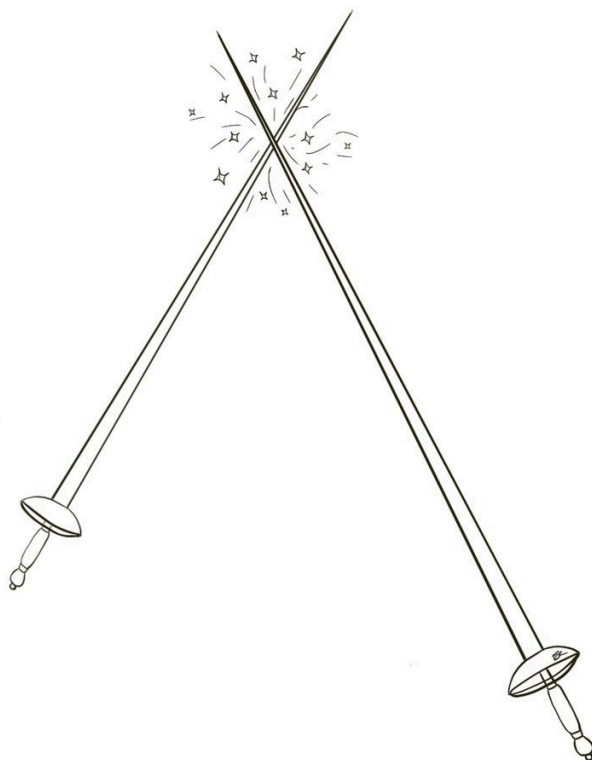
EDGAR HRONEK

Mnoho současných šermířů se řídí pouze myšlenkou „musím ho pobodat“, ale to je častější u sportovního šermu, který není tak fascinující jako šerm historický, o němž píší. V historickém šermu je důležitý poměr mezi počtem protivníků a spojenců nebo rozdíl v počtu a typu zbraní, samozřejmě doba a především choreografie.

Rychlost je v šermu důležitá, protože se od ní odráží hodnocení v soutěžích, kde se však klade důraz i na správné provedení pohybů. Pokud jsou Vaše pohyby dostatečně pomalé, aby je postřehlo oko běžného přihlížejícího, v bitvě byste neobstáli. Avšak pokud pohyby vidí pouze oko vytrénovaného šermíře, dosáhli jste skutečné rychlosti šermu, což je chvályhodné.

Existují určité styly šermu dle doby a užívaných nástrojů. Například ve starověku se používaly krátké meče, sekery, kruhové štíty, palice, luky a kopí. Pro středověk až raný novověk byly typické cepy, sekery, krátké a dlouhé meče, luky a kuše, primitivní střelné zbraně, bastardy, pavézy, pavézky i jezdecké štíty puklíře. V novověku byly využívány primitivní střelné zbraně, rapíry a kordy.

Šerm je pro mě jako druhý domov, protože se v jeho oblasti pohybují již od narození a za tu dobu jsem si ho velice oblíbil. Také se na mě přítomnost šermířů lehce podepsala psychicky. Když najdete tu správnou skupinu šermířů, budete si spolu s nimi neskutečně užívat života a velmi se vám zlepší fyzická i psychická výdrž.

ZE ŽIVOTA CHRTA

ONDŘEJ AUGUSTIN

Svatebním darem mých rodičů bylo osm měsíců staré štěně chrta, zachráněné z otřesných podmínek. Ptáte se odkud? Ze Španělska. Země úžasné přírody, ale také názoru, že chrt je jen věc zajišťující bohatý úlovek králíků. Někteří tamní lovci tvrdí, že hladový chrt je rychlý chrt, a kvůli lovu se nebojí zvířata trápit.

Pokusím se Vám alespoň trochu nastínit, jak se někteří lovci ke svým psům chovají. Představte si stodolu s dřevěnými stěnami a uvnitř na řetězech uvázaných pět až devět vyhublých a vyhladovělých psů. Tato zvířata nedostala už tři dny nažrat, protože se blíží poslední hon lovecké sezony. Rozletí se dveře. Do stodoly vejde postava s holí v ruce. Sundá psům řetězy a holí je nažene do dodávky.

Po ukončení sezony si majitelé nechají pouze chovný pár a zbytek smečky zabijí, v lepším případě odvedou do útulku. A přesně odtud dorazil i náš chrt Salado díky mezinárodní organizaci Galgos de la Estrella.

Musím říct, že s naším Salem se člověk nenudí. Rozkousané boty, rámy oken nebo roztrhaný nový koberec, to vše je jen zlozlozomek toho, co náš čtyřnohý miláček stihl za šest let, co ho máme, zlikvidovat. Salado si také užívá návštěvy naší babičky. Ta má totiž velkou zahradu, tudíž se pes může dostatečně proběhnout. Problém nastává, když se mu někdo postaví do cesty, protože tělo běžící skoro 70 km/h jen tak něco nezastaví, a z vlastní zkušenosti mohu říct, že není dobrý nápad to zkoušet.

Poslední věcí, již bych rád zmínil, je jeho kleptomanská vášeň. Náš pes ukradne prakticky všechno, co je v jeho dosahu, a občas dochází až k tragikomickým situacím. Když totiž přijde člověk domů a na podlaze najde roztrhaný sáček rýže nebo zbytek bábovky, na kterou se celý den těšil, přepadají ho až vražedné myšlenky. Ovšem to nejsou ty nejkurióznější případy krádeží, co má náš malý zloděj na svědomí. Jednou z kuchyně přinesl drátěnku a jindy byl zase přistižen, jak prchá s vidličkou v tlamě.

Přes to všechno, co jsme s ním zažili a mnohdy i vytrpěli, bychom našeho chrta Sala za nic nevyměnili a máme ho moc rádi. Asi jako každý majitel čtyřnohého parťáka jsem přesvědčen, že mít psa je ta nejkrásnější věc na světě.

TEMPO ČASU

FILIP SADÍLEK

Často jen tak ležím a přemýšlím. Poslouchám tikání hodin, sleduji jejich ručičky a pozoruji, jak v každém zlomku vteřiny proběhne mou myslí milion myšlenek. Každá z nich jako by snad ani neměla trvání. A přitom je vteřina téměř ničím. Ničím, které hned zmizí. A jak tak dále poslouchám hodiny a sleduji jejich ručičky, pozoruji, že ta hodinová už ukazuje úplně jinam než před vteřinkou. Stále máje v koutku oka hodiny se zvedám. Při čemkoli, co dělám, je pravidelně kontroluji, ale ručičky se pokaždé posunou o jiný úhel.

Je večer a já opět ležím a přemýšlím, snaže se usnout. Čas ale na rozdíl ode mě nemá čas na odpočinek, Čas neúnavně běží dál. Uběhnou hodiny; zdá se to jako hrozně dlouhá doba, ale pro mě je to jako pár minut. Stejně si zas ráno budu říkat, že těch několik hodin bylo žalostně málo.

Odcházím do školy. Těžko říct, jestli je pondělí, nebo pátek, začátek podzimu, nebo konec jara, můj první rok, nebo můj poslední. Každý den vypadá jako všechny ostatní a jako ostatní se pomaličku táhne, byť jeden s druhým běží jako o závod kamsi do neznáma. Přestávky jsou moc rychlé, hodiny zase moc pomalé. Jako by trvaly věčnost a neměly konce. A přitom mám stejných hodin za sebou už stovky, přece každá skončila. Také mi připadaly nekonečné a teď si na ně ani nevzpomenu – jako by snad nikdy nebyly.

Další otázky na mou budoucnost mě ubezpečují, že tenhle rok je vážně mým posledním. Asi bych už měl vědět, co chci. Asi bych už měl vědět, kým jsem. Asi bych už měl být dospělým. Ale mně se zdá, jako by to bylo ještě včera, co jsem byl dítětem. Malým človíčkem, který se zvědavostí objevoval svět. Kterému dny trvaly déle než jeho opatrovníkům. Stíhal jsem toho za jeden den tolik. Teď mé dny naplňuje mnohem

více věcí, ale přitom toho zdánlivě dělám o dost méně. Dospělost jako by stále byla někde za horizontem, někde kdesi v nedohlednu. Zase ten Čas; chodí si, jak rychle on sám potřebuje a my se mu musíme podřizovat.

Pár minut čekání v zimě na zastávce zdá se být delších než celý školní den. Cestu autobusem má mysl ani nevnímá – jako by ji Čas přeskočil. Doma si chci odpočinout, ale než si lehnu, zmizí kamsi tři celé hodiny. Usnout trvá celou věčnost, ale spánek je hned u konce. Pořád to samé, dokola a dokola.

Začínáš mě rozčilovat, Čase. Děláš si, co chceš. U krásných zážitků zrychlíš, v bolestných momentech škodolibě zpomalíš. Když si chci na něco vzpomenout, děláš, jako bys na to sám zapomněl. Běžíš, ploužíš se, skáčeš, touláš se... a nás necháš samotné hledat v tom zmatku kousek rozumu.

POHLED SPORTOVCE NA RYCHLOST

ŠIMON CHALUPECKÝ

Rozhovor s Jiřím Vozandychem (4.B) o fotbale, půlmaratonu a životě obecně

Co pro Tebe znamená rychlost?

Rychlost, to je široký pojem, já osobně rychlost vnímám jako důležitý aspekt v životě člověka. Rychlost rozhodování, rychlost reakcí, to vše hraje v životě roli a kolikrát vás to může i zachránit.

Jakou nejvyšší rychlostí jsi se kdy pohyboval a v jaké situaci to bylo?

Jelikož jsem nikdy neletěl letadlem, bude to nejspíše nějakých 180 km/h na dálnici v autě.

Jakým způsobem zvyšuješ svou fyzickou rychlost?

Rychlost se snažím zvyšovat hlavně posilováním nohou a běháním sprintů. Důležitý je ale i střed těla, jak se říká, všechno souvisí se vším.

Důležitá je i rychlost rozhodování, jak je důležité se rychle rozhodnout ve sportu, který děláš?

Ve fotbale, kdy máš na práci s balonem velmi málo času a v okamžiku je u tebe soupeř, je rychlost dost důležitá a kolikrát rozhoduje o úspěchu celé akce. U běhání na dlouhé tratě je ta rychlost rozhodování podstatně méně potřeba. Naopak u stolního tenisu soupeř vrátí na mou polovinu míč v desetínách sekundy a rychlost reakce je zde klíčová.

Po jak dlouhé hrací době padl nejrychlejší gól, kterého jsi byl kdy svědkem?

Řekl bych, že to bylo nějakých 15-20 vteřin, ani jsme se nestihli rozkoukat a míč byl v síti.

V situaci, kdy váš tým prohrává a vy potřebujete daný zápas vyhrát, ti utíká čas rychleji, nebo se naopak snažíš uklidnit?

V téhle situaci je extrémně důležité n sledovat stále čas, protože pak ti připadá, že letí hrozně rychle. Naopak je třeba se uklidnit, na takovou úspěšnou akci stačí nějakých 15 vteřin, proto je důležité zachovat chladnou hlavu.

Jak rychle dokážeš zapomenout na špatný výsledek?

Když jsem byl menší, špatné výsledky mi dlouho ležely v hlavě. Nyní mě to samozřejmě chvíli mrzí, ale z proher i životních nezdarů je třeba se hlavně poučit, protože to jediné nás někam posune. A hlavně mít na paměti, že je to jen sport či škola, v životě jsou mnohem podstatnější věci.

V loňském roce jsi běžel i půlmaraton (cca 21 km). Jak náročná byla příprava na tak dlouhý běh?

Hlásil jsem se na něj už někdy v lednu, závod byl v září. Řekl bych ale, že jsem se až na pár dlouhých běhů a jeden cvičný půlmaraton nijak speciálně nepřipravoval. Fotbalové tréninky, kolo a další aerobní aktivity jsou věc, kterou se udržuji v kondici stále...

Kolik času Ti zabral odpočinek po tak dlouhém běhu?

Půlmaraton byl v neděli, ve středu jsem začal zase trénovat. Takový dlouhý běh ti ale výrazně ovlivní třeba celý další měsíc. I já to pociťoval dlouho, pokles výkonnosti byl tak šest týdnů dost znatelný.

Přál sis někdy, aby čas utíkal rychleji?

Tak určitě :-). Každý ve škole má nějakou tu hodinu, kdy hypnotizuje ručičky na hodinách.

Přál sis někdy, aby čas utíkal pomaleji?

To si přeji často. Přijde mi, že my, lidé, si našeho času málo vážíme, pořád myslíme

na budoucnost, ale málokdo umí žít v přítomnosti. Přitom zpomalit v daný moment, uvědomit si sílu momentu, v tom je síla.

MEDITACE

ELEN KREJČOVÁ

Pojďme zpomalit.

Co si představíme pod slovem meditace? Je to buddhistický mnich v transu a v tureckém sedu vydávající ze sebe všem známé „ooooom“? Je dle vás meditace jakýsi stav mysli? Můžeme diskutovat i o otevírání světů. My, teď a tady, půjdeme po opravdovém významu tohoto slova, podíváme se, co doopravdy skrývá a za co ho lidé mylně považují.

Kde začneme?

U rovnic. Protože jak říkal Albert Einstein: „Pokud je rovnice správná, musí být geniální, jednoduchá, tudíž krásná.“ Když se dostaneme k výpočtům složitějších věcí, ke konci je to vždy jednoduché. Například $E = m * c^2$. ěčko je energie, pod m si představíme hmotu a pod c vůli. Einstein stihl své dceři ještě předat dopis. Ta ho 25 let po otcově smrti otevřela, avšak před jeho zveřejněním čekala dalších 25 let. Proč? Nevěřila, že lidé tyto myšlenky pochopí. Na konci dopisu bylo totiž napsané, že si za E mají lidé dosadit lásku a dostanou odpověď úplně na všechno. Tedy veškerá ta energie se rovná lásce. To znamená, že hmota je tím samým, jen je to jinak vyjádřeno.

Cokoli, co se děje, je nějakým vztahem něčeho k něčemu jinému. Tedy všechno, co kolem sebe vidíme, včetně stolu, světla... je ve vzájemném vztahu. Teď jde o to, jak my tu energii a ty vztahy uchopíme. Protože třeba i ten stůl musel někdo udělat – nějaká dřevotříska, lepidlo, plastová folie... Obrovské množství procesů se musí odehrát, aby něco mohlo být. Vždy za tím stojí nějaká vůle.

I to, že padá lístek ze stromu, je stále soustava velkého množství procesů. My v hlavě nemáme takhle vysokou výpočetní kapacitu, a tak si říkáme, že je to přírodní proces či náhoda. Až na to, že náhody neexistují.

Co tedy ta meditace vlastně je?

Rozhodně ne stav mysli. Ten totiž obsahuje myšlení, jenž nám nedovolí medítovat. Kolem sebe máme nějaké pole, ve kterém se vnímáme, plus 5 základních smyslů. Sluch je vždy dokonalejší než zrak. Oči mají oproti uším mnohem menší rozsah vjemů, ale i tak se na náš zrak spoléháme více. Všechno, co vidíme, popisujeme většinou slovy, která zaznamenáváme na papír, což je dvoudimenzionální konstrukt třídimenzionálního světa. Pokud se chceme podívat za hranice třídimenzionálního světa, musíme se z povrchu papíru dostat do jeho nitra a stát se jeho součástí. Skládáme se z částic, tím pádem zaujímáme místo v nějakém prostředí, kde je náš rozsah působnosti.

Tomuto prostředí se říká existence. My prostě existujeme, nikdo z nás se o to neprosil. *Exist* znamená výstup, vystupovat z něčeho. V případě, že jsme z něčeho vystoupili, můžeme zase zpátky do něčeho vstoupit. Vystoupili jsme s energií, svým pólem působnosti, jako celistvá a čistá bytost, zpátky se tedy můžeme vrátit pouze v tomto stavu. Ovšem dějí se věci, které nás z tohoto stavu vyvedou. To musíme sami v sobě vyřešit, abychom se navrátili do rovnováhy.

To, co se stane, je informace. *Information* znamená vystupovat zevnitř. V existenci už nemusíme úplně rozlišovat, co je živé, neživé, z jaké je to látky apod. Aby částice mohly vypadat tak, jak vypadají, musí nést nějakou informační vlnu. Ta se promítá buď jako molekula vody, nebo molekula vzduchu. To je jen informace o tom, co se událo, aby to tak mohlo být. Můžeme se tedy dopočítat zpátky až do samotného vzniku vesmíru.

Někdo to chtěl. Je tam ta vůle. Vše je řízeno vůlí, která je postavená na struktuře, jež se dá matematicky a geometricky ukázat. To je základem skutečnosti, že vše na světě má smysl a nic se neděje bezdůvodně.

Meditace je moment, kdy se každá vědomá bytost dokáže zabalit do sebe a přejít do jiné roviny, komplexnější. To se může stát jedině tehdy, když bude osoba blíže k původnímu zdroji. Musíme tak posbírat vše, co jsme kde zanechali, např. někoho našťvali, a dostat se tak do stavu totální rovnováhy.

Podívejme se třeba na ozdobu na stromku. Je kulatá, na povrchu nevidíme za horizont, ale díky jejímu tvaru odráží úplně všechno. Teď si představme, že se koukáme zevnitř té koule. Při meditaci vstupujeme do svého vlastního vnitřku téhle koule, tam ztrácíme své tělo a vidíme vše najednou tak, jak se to právě děje. Uvnitř se všech povrchů zbavíme. Jdeme do návaznosti, rozšíří se nám pole působnosti. Vše nám dává jasný smysl a získáváme možnost nadhledu.

I když něco vidíme, nemůžeme to nazývat pravdou. Vnímaný předmět je jakousi rovinou, kterou chápeme hlavou, do níž vstupuje svět vnitřní a pak ještě svět vnější, nám vzdálenější. Bavíme se o světě emočním a harmonickém. Pokud expandujeme ven, jdeme do emocí. Pak to, co vnímáme jako náš svět, který dokážeme popisovat, nazýváme intelekt. Je to tedy vše, co jsme schopni pochopit rozumovými prostředky.

Emoce vždy vedou ke ztrátě energie. V ten moment se zapíná mysl. Protože jsme říkali, že jsme v intelektu, tedy v úrovni mysli a našeho ega, stane se, že máme obrovskou míru citu. Už neposuzujeme věci hlavou, nemusíme jim dávat jména.

Co když cit začne ztrácet na síle? No, po citech následují pocity; stavy emoční. Ať jsou pozitivní, či negativní, na konci je vždy ztráta energie. Např. naše galaxie – čím blíže bychom jí byli, tím více bychom cítili rotaci, zahuštění, množství planet atd. Když se vzdalujeme, energie slábnou, tuhnou, křehnou, a nakonec se rozšypou.

Meditace je jen slovo, jenž neznamená vůbec nic, dokud mu nedáme nějaký smysl. A to tak, že vezmeme veškerou svou energii a koncentrujeme ji pouze do jednoho bodu. Budeme-li tomu věnovat pozornost, mít nutkání to dělat a potkávat správné lidi, věci se začnou dít. Musíme začít hledat otázky uvnitř sebe, nikoli venku. Možná se

stane, že to nepůjde. Pravděpodobně proto, že něco někde není vyřešené. To se nám objevuje na mysli a my nabíráme dojem, že nám myšlenky nedávají pokoj. Ale bezpečnostní protokol je o tom, že uvnitř musíme už být v souladu se vším, co nás potkalo a vyvedlo z rovnováhy.

Bavíme se o termínu meditační praxe. Každý den si sedneme, na pár minut či dvě hodiny. První, co se objeví, je to, co jsme v ten den neudělali úplně správně. Většinou naprosto stačí to jen pochopit, uznat to. Třeba jsme se omylem někoho dotkli, ale v tu chvíli nám to tak nepřipadalo. Právě v meditaci pak vidíme celý proces, jak se to stalo. Uznáním vysíláme myšlenku, naše energie se vyrovná a přistě jednáme automaticky s větší citlivostí.

Když se dostaneme do větší hloubky citu, ocitáme se v intuici. Zde nemůžeme udělat chybu. Intuice nás vede, ač to někdy nedává smysl. Naučíme se jí naslouchat. Stojíme v neutralitě, rozlišujeme cit a pocit. Svět se začíná stávat smysluplnějším, laskavějším a my nemáme potřebu plýtvat energií. Svět je postaven špičkově, nemá žádnou chybu. Doopravdy, řešení aktuálních problémů je tak moc jednoduché. A my už víme, kam zařadit páku. A ne, protože to tak chceme, ale protože víme, že to tak má být. Stáváme se nástrojem.

Jak tedy začít meditovat?

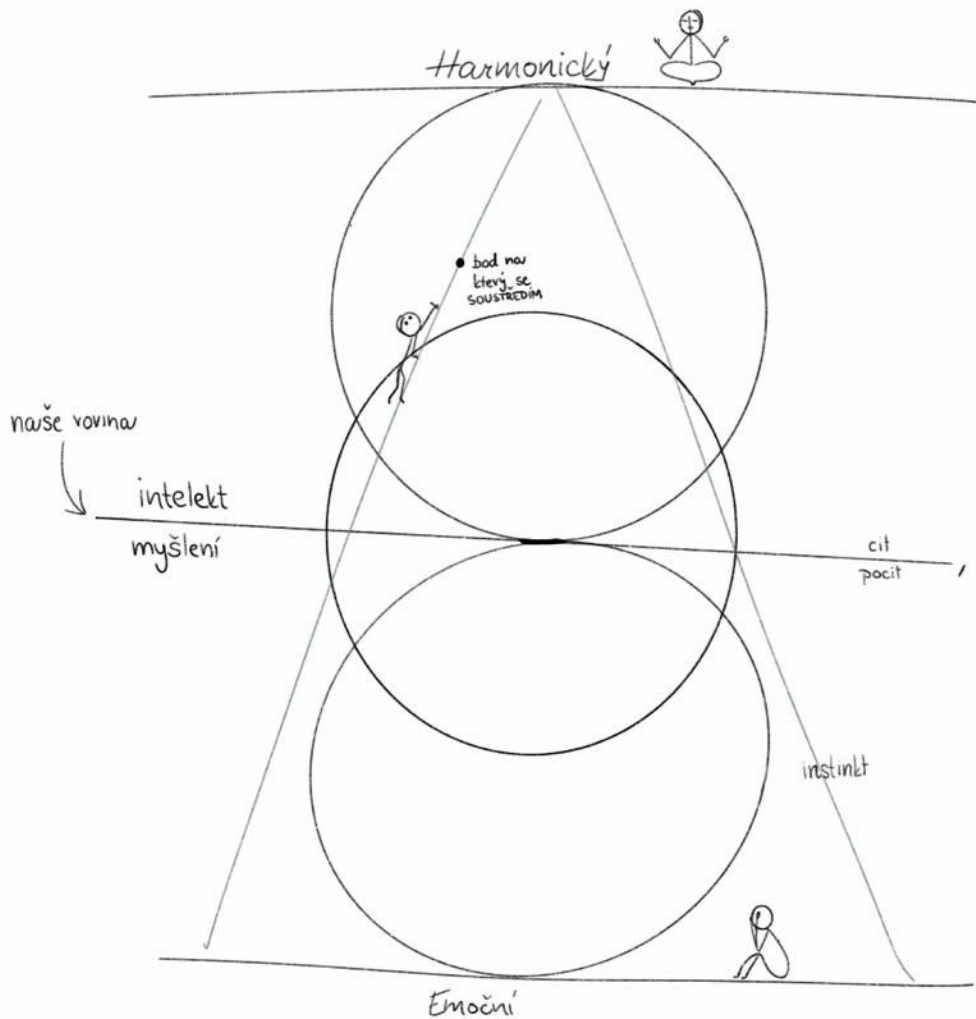
Ideální je jakýkoli sed, ve kterém je nám pohodlně a necítíme své tělo. V okamžiku, kdy ho cítíme, se naše pozornost obrátí k naší fyzické schránce. Nejlepší čas na meditaci je po ránu, kdy jsme rozespali. Hodí se mít úplně ticho, ale ruchy zvenku nevadí. Ze začátku můžeme poslouchat i hudbu, ale mimoděk se na ni budeme zaměřovat. Je dobré si dát i šátek přes hlavu a vnímat jen to, co začne přicházet.

Světlo a zvuk je jednou z meditačních technik, při které si světlem vyčistíme myšlenkové procesy a propadneme se do vnitřního zvuku. Když nás to „vypne“, pomalu se rozkoukáváme. Kde jsme, v jakém jsme čase, jak se cítíme. Pokud se cítíme uklidnění a blažení, je to ten nejlepší výsledek meditace. V začátcích meditování není důležité, kolik minut tomu denně věnujeme,

ale že to vůbec děláme. Klíčem je provádět to dlouhodobě. Nemá smysl se s myslí prát.

Když k nám bude přicházet vnitřní zvuk, postupně uslyšíme svůj dech a až se dostaneme pod něj, uslyšíme srdce. Jakmile se nám ztratí z doslechu tlukot srdce, obje-

víme zvuk cév a pak najednou začneme vnímat samotný mozek, dokonce i vibrace neuronů. Postupně přestáváme slyšet i neuronové vazby, propadáme se dál, hlouběji. Dostávají se k nám tóny krásnější než jakékoli hudební nástroje. Naučíme se rozlišovat, že jsme tělem i myslí. To je tím nejlepším, co se nám, pozemským bytostem, může stát.

NEJRYCHLEJŠÍ VOZIDLA NA SVĚTĚ

ROZÁLIE ZVRŠKOVCOVÁ

Nejrychlejší motorka světa: Kawasaki Ninja H2R

Za nejrychlejší sériově vyráběný motocykl současnosti považujeme Kawasaki Ninja H2R. Unikátní, kompresorem přeplňovaná Ninja patří mezi skutečné klenoty ve světě motocyklů. Její motor má výkon neskutečných 310 koní.

Na jejím vývoji se kromě motocyklového oddělení Kawasaki podílely i další výrobní divize společnosti Kawasaki Heavy Industries.

30. června 2016 se Kenan Sofuoglu, pětinasobný mistr světa v okruhu Supersport, pokusil o maximální rychlost. Této akce se účastnil i turecký prezident. Jízda byla provedena přes, tehdy nově dokončený, most Osmana Gaziho, čtvrtý nejdelší visutý most na světě, který měří 2 682 m.

Společnost Kawasaki uvedla, že maximální rychlost H2R je 380 km/h (240 mph). Po čtyřměsíčním tréninku a přípravě byla dosažena rychlost 400 km/h (250 mph).

Nejrychlejší auto světa: Bugatti Chiron Super Sport 300+

Za nejrychlejší sériově vyráběný automobil světa lze označit model Chiron Super Sport 300+ od francouzské značky Bugatti. Automobil pohání motor o výkonu 1 600 koní.

Nejvyšší rychlost Chironu je elektronicky omezena na 420 km/h (261 mph) nebo 375–380 km/h (233–236 mph) z bezpečnostních důvodů – hlavně kvůli pneumatikám. Firma Bugatti totiž dospěla k závěru, že žádná současně vyráběná pneumatika by nebyla schopna zvládnout zátěž při nejvyšší rychlosti, kterou tento model zvládne vyvinout.

Nezávislé testování majitelem ukázalo, že Chiron snadno docílí své omezené maximální rychlosti.

Testovací jezdec firmy Bugatti Andy Wallace dosáhl 2. srpna 2019 na testovací dráze v Německu rychlosti 490,484 km/h, ovšem s vysokým rizikem poškození pneumatik.

Nejrychlejší letoun světa: Lockheed SR-71 Blackbird

Pod tímto názvem si představujeme americký dvoumotorový proudový strategický průzkumný letoun. Společnost Lockheed a její divize Skunk Works ho postavila jako vývojový typ průzkumného letounu A-12 OXCART. SR-71 „Blackbird“ byl během své služby nejrychlejším neexperimentálním pilotovaným vojenským letounem světa, stejně tak létal v nejvyšší výšce.

Dne 28. července 1976 překonal stroj se sériovým číslem 61-7962, pilotovaný kapitánem Robertem Heltem, světový rekord v absolutní dosažené výšce. Vystoupal do úrovně 25 929 m, z níž poté plynule letěl.

Přestože několik letounů tuto hranici pokořilo v rámci vertikálního „zoomového“ stoupání (stoupání ve svíčce z vysoké počáteční rychlosti), nikdy se nejednalo o plynulý let v dané výškové hladině.

Stejný letoun sériového čísla 61-7958 vytvořil absolutní rychlostní rekord, jenž od roku 1976 činí 3 529,6 km/h (2 193,2 mph; 3,29 Ma).

Nejrychlejší loď světa: Spirit of Australia

Spirit of Australia je dřevěný motorový člun postavený na dvorku v Sydney Kenem Warbym.

Dne 8. října 1978 jel Ken Warby na této lodi po řece Tumut poblíž Blowering Dam v Austrálii.

Dosáhl oficiálního rekordu 511,11 km/h (317,59 mph; 275,98 kn) s maximální rychlostí 555 km/h (345 mph; 300 kn).

Člun poháněl proudový motor Westinghouse J34. Ten vyvinula společnost Westinghouse Electric Company na konci

čtyřicátých let a používal se do proudových stíhaček a dalších letadel.

Australské národní námořní muzeum (Darling Harbour, Sydney, Nový Jižní Wales) tento člun trvale vystavuje.

SOKOL, PIRÁT NEBES

KAROLÍNA ČEJDÍKOVÁ

Sokoli mají velice důmyslně stavěné tělo. Jejich špičatá křídla a krátký ocas jim pomáhají při rychlém letu střemhlav, když se vrhají na svoji kořist. Ne nadarmo jimi byl inspirován americký bombardér B-2.

Při stíhacích letech na holuba domácího nedělá tento dravec žádnou výjimku ani ve městech. Kdyby ho v takovém tempu dopadla letecká policie, určitě by přišel o letecké oprávnění a neunikl by ani tvrdším trestům.

Sokol by měl vlastně sedět za mřížemi, jelikož je to pirát vzdušného prostoru. Při střemhlavém letu za potravou dokáže dosáhnout rychlosti až 300 km/h, což z něj dělá nejrychlejší zvíře na světě.

Měla jsem možnost tohoto majestátního ptáka vidět zblízka. Je to nezapomenutelný zážitek, držet ho na sokolnické rukavici a prohlížet si ho krásně do detailu.

Jen je třeba dát si pozor, aby nezačal mávat křídly, protože by vám mohl přistát velký pohlavek. Přestože má sokol duté kosti, kůži jako papír a jemné peří, je to docela těžký opeřenec, jenž má velkou sílu v pařátech.

Sokolí zrak je zcela vynikající. Díky velkým očím tito dravci vidí binokulárně a dokáží se soustředit na tři pohybující se předměty zároveň. Díky tomu jim nic neunikne, podobně jako vaší učitelce, když píšete písemku.

Rychlost těchto králů nebes by se dala přirovnat ke vztahu, do kterého se vrhnete po hlavě. Bohužel, když vás milovaná osoba opustí a začne vás ignorovat, let střemhlav ne vždy dobře vyberete.

PARADOX

SIMONA SMRŽOVÁ

Ten den jsem se prospal do růžova. Vstával jsem až v 9, protože u nás na stanici obvykle není moc co řešit takhle při pondělku. Po vydatné snídani – kávě a cigaretce – jsem vyrazil do práce. Tam mě však čekalo nemilé překvapení – případ. A prý dost složitý.

Paní Kropáčkové se ztratily hodinky po babičce. Prý Rolexky. (To určitě!) Postrádá je od dnešního rána. Podle její výpovědi je však před usnutím ještě měla na ruce. (Kdo by ale spal s hodinkami na sobě?) Pro efekt stará Kropáčková celý výslech probřečela.

Objevily se i další stížnosti. Panu Korálkovi byly údajně odcizeny brýle. Jelikož měl starý muž tolik dioptrií, že bych to snad ani na prstech nespočítal, na stanici se musel doplazít po čtyřech.

Pan Kostka zase přišel s prosbou, abychom se podívali po jeho sbírce drahých kamenů. Svůj objemný kufřík šutříků postrádá též od dnešního rána.

Školník ze Základní školy Jeana Kámoše Korejského tu sedí už od 7. ranní a stěžuje si, že někdo ukradl hasicí přístroj, a panu Nechoďdomovi zmizel z lednice párek, který si plánoval dát k snídani.

Byli jsme s kolegy bezradní. Jako správný šéf jsem každého ve službě zaúkoloval a sám se vydal na obhlídku místa činu, kde byly odcizeny hodinky, protože dáma má přece přednost. Cestou jsem potkal partu studentů – Jonáše Pacovského, Karla Studničku a Petra Zeleného. Bylo 10 hodin, a tak mi bylo divné, že nejsou ve škole.

„Jak je možné, že tady jen tak pobíháte venku? Nemáte být ve škole?“ ptal jsem se nevrle.

„Vždyť je červenec, pane policajt.“ odvětil Pacovský rozpustile. Trochu jsem se zastyděl, byla to opravdu hloupá otázka.

Před bytem paní Kropáčkové jsem si uvědomil, že jsem na stanici zapomněl svůj bloček, a tak jsem se vydal zpět. Z toho stejného směru, z kterého jsem minule viděl přicházet partu studentů, se teď blížila další postava. Ten člověk šel pomalým šouravým krokem a neustále se ohlížel. Působil nervózně.

Když dorazil až ke mně, zjistil jsem, že je to zase ten Jonáš. Ale vždyť před chvílí šel tam... A kam mu utekli kamarádi?

„Co tady děláš, Jonáši?“ zeptal jsem se, tentokrát více se zájmem než nechutí.

Student se znovu porozhlédl. Trochu se třásl a pošeptal mi: „Mohu Vám věřit?“ Moc jsem nechápal celou tuhle situaci. „Samozřejmě.“ odvětil jsem.

Jonáš se zhluboka nadechl a spustil: „Já tady totiž vůbec nemám být. Snažil jsem se všechno dát do pořádku. Netušil jsem, že ten experiment vyjde. Do večera všechno napravím. Vrátil jsem ty věci. Kromě toho párku. Měl jsem hlad. Jinak dám všechny ty předměty zpět. Potřeboval jsem je a... ono to opravdu vyšlo. Ale teď nevím, jak z toho ven. Nesmím potkat sám sebe. Člověk by si řekl, že je to jednoduché, ale připadá mi to skoro nemožné. Bojím se. Už musím jít. Prosim, nechte mi čas to zítřka, všechno vrátím.“

Odběhl. Stál jsem na té ulici jako opařený. Celý den jsem poté při práci myslil jen na tohoto hochu a jeho prapodivnou výpověď. Jsem člověk, co se spíše drží při zemi, než aby věřil ve vědu popírající vynálezy, ale nemohl jsem si přestat pohrávat s myšlenkou, že se nejedná pouze o vtip, že jsem byl svědkem nějakého pokroku v lidské historii.

Hned druhý den byl případ uzavřen. Ne-pochybně se dá považovat za můj nejrychleji vyřešený. S výjimkou párku pana Nechoďdoma bylo zas vše tam, kde mělo být.

Ukázalo se, že paní Kropáčková skutečně nevlastnila hodinky značky Rolex, nýbrž Xonix.

BÁSEŇ

JAK RYCHLE UBÍHÁ ČAS

KAROLÍNA BAŤKOVÁ

Chtěla bych Vám říct jeden vzkaz,
jak rychle ubíhá čas!
Vzpomínám na to, kdy jsme byli ještě děti,
tvoří to šrámy v mě paměti.

Kéž by čas neubíhal v té vysoké rychlosti
a já se stále neohlížela do minulosti,
protože to není věc, co by mi pomáhala držet se nad vodou.
Mně už nezbývá nic, než řídit se náhodou.
Tak strašně hloupou.

"Ten čas tak rychle letí,
ale to co paměť chová, neuletí."
Tohle jsem kdysi slyšela od své mamky
a mně nezbývalo, než tvořit si vzpomínky.

Když procházím ulicí
v té temné noci,
vidím, jak se pomalu zhasínají světla domu,
kterému už není pomoci.

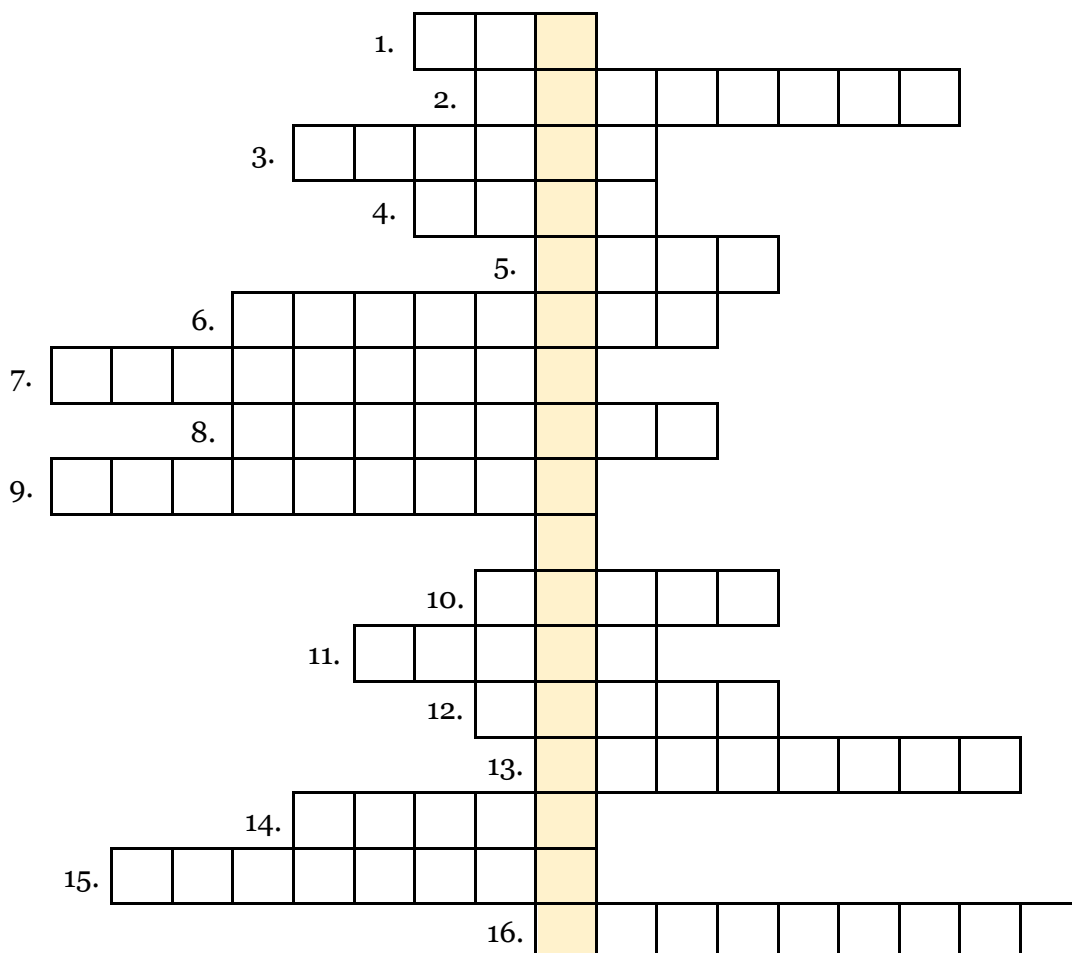
Před chvílí bylo ráno
teď je však zase temno.
A já nevím, čím je to dáno,
že život rychle utíká, den za dnem.

Když každý den o půlnoci procházím tou ulicí tam a sem,
vždy postojím před tímto domem,
kde jako by čas se zastavil,
a začnu snít sen,
který se od té doby, co tudy chodím, neproměnil.

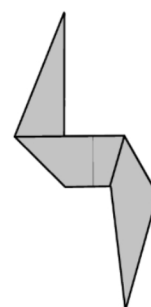
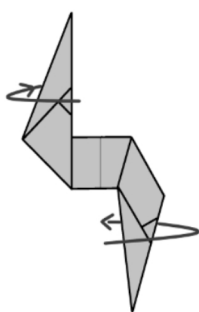
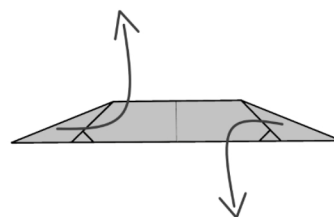
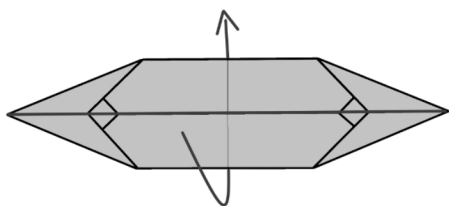
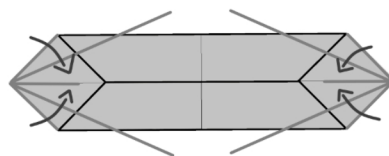
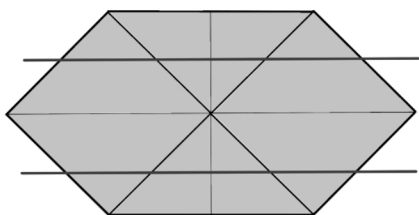
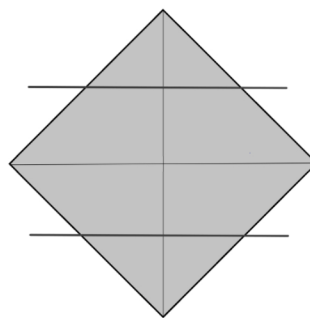
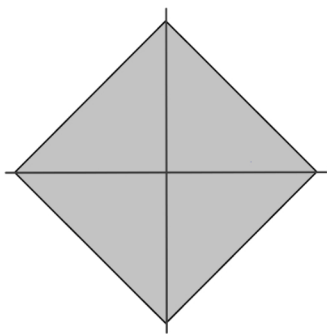
Časy se rychle mění,
to mě dokáže vždy vytrhnout se snění.
Nejsme tady pro to, abychom snili,
ale svůj život naplno žili.

KŘÍŽOVKA

PETR HEČKO, MARIE RADOVÁ

1. Nová restaurace ve Strakonících, kde si vydělává půlka sexty
2. Oblíbený vzor oblečení paní učitelky Šampalíkové
3. Téma maturáku oktávy
4. Populární strakonický podnik na pořádání maturitních večírků a neformálních sešlostí
5. Oblíbená náhražka masa ve školní jídelně
6. Sekta, kterou vede pan učitel Navrátil
7. Jakou hru si s vámi s radostí zahraje pan učitel Hajdekr
8. Nejoblíbenější exkurze ve čtvrtém ročníku míří do...
9. Co prozpěvuje pan Žitný na maturácích?
10. Jméno nového školníka
11. Téma maturáku 4.B
12. Téma posledního tištěného vydání grafomana
13. Co je na gymstru nezřídka nefunkční?
14. Znamení horoskopu, se kterým by paní Šampalíková nikdy nešla na rande
15. Aplikace, kterou i přes její nástrahy a léčky používají všichni studenti i učitelé
16. Nejčtenější papír na školní nástěnce

Autorem origami je Miroslav Čapek

Magazín Grafoman, Gymnázium Strakonice, duben 2024

Šéfredaktor: Sabina Strbačková → Michaela Mayerová

Autoři: Tomáš Vlastník, Veronika Taborová, Michaela Mayerová, Edgar Hronek, Ondřej Augustin, Filip Sadílek, Šimon Chalupecký, Elen Krejčová, Rozálie Zvrškovcová, Karolína Čejdiková, Simona Smržová, Karolína Baťková, Petr Hečko, Marie Radová, Miroslav Čapek

Ilustrace: Sabina Strbačková, Elen Krejčová, Michaela Mayerová, Simona Pellerová, Ondřej Augustin

Korektura: Simona Smržová, Andrea Šefčíková

Sazba: Jakub Šimek

Výtisk je zdarma